

vPOCjEWLsEE

Ἡ Εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού ἔχει τήν ἰδιαίτερη εὐλογία νά φυλάσσεται στό Ναό μας δίνει τήν ἀφορμή γιά τά ἀναφερθοῦν πειληπτικά τά ἑξῆς:

Ὁ Ναός τῆς Ἐνορίας μας εἶναι Θεομητορικός· εἶναι δηλαδή καθαγιασμένος στό Πρόσωπο τῆς Παναγίας καί μάλιστα στήν Κοίμησή της. Εἶναι γιά ὅλους τούς κατοίκους τῆς Ἐκάλῃς τιμή ἢ παρουσία τῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας, τῆς ἐπωνομαζομένης «Ἐκαλιώτισσας».

Στήν πατρίδα μας, ἀλλά καί σ' ὅλοκληρη τήν Ὁρθοδοξία ὑπάρχουν ἀμέτρητες εἰκόνες, πού κάθε μιὰ ἔχει τή δική της ἱστορία. Ἐδῶ στό τόπο μας, στήν Ἐκάλῃ, ἔχουμε τήν ἰδιαίτερη εὐλογία νά φυλάσσουμε πολύτιμο θησαυρό μας, μιὰ ἀπό τίς ἄπειρες εἰκόνες της.

Τήν εἰκόνα αὐτή τήν ἔφεραν οἱ ξερριζωμένοι ἀδελφοί μας ἀπό τή μαρτυρική γῆ τῆς Ἰωνίας, τό 1922, καί μέσα ἀπό πολλές περιπέτειες ἔφθασε στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκάλῃς στό Ναό τῆς Ἁγίας Μαρίας, ὅπου μετά τήν ἀνακαίνισή του (2001-2004)

στολίζει στο σχετικό εικονοστάσι, στο άριστερό, όπως βλέπουμε, τμήμα του νέου τέμπλου.

Ἡ εἰκόνα τῆς Ἐκαλιώτισσας, ὅπως ὅλα δείχνουν, ἀνήκει στὸν εἰκονογραφικὸ κύκλο τῆς Ὁδηγήτριας καὶ σύμφωνα μὲ τὴν γραφή της εἶναι ἀντίγραφο μιᾶς ἐκ τῶν δυὸ εἰκόνων, πού βρίσκονται στὸν Ἅγιο Ὄρος, ἢ μιά στὴν Ἱερά Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ ἡ ἄλλη στὸ τέμπλο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων. Καὶ οἱ δυὸ αὐτές εἰκόνες εἶναι ἔργα τοῦ Θεοφάνους τοῦ Κρητός (16^{ος} αἰ.).

Τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς Παναγίας μας τὴν τιμοῦμε ἰδιαίτερα κατὰ τὸ Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου καὶ αὐτὸ γιατί ἡ Ἐκαλιώτισσα ἀνήκει ὅπως προαναφέρθηκε στὸν εἰκονογραφικὸ κύκλο τῆς Ὁδηγήτριας. Καὶ ἱστορικὰ γνωρίζουμε ὅτι ὁ ὕμνος αὐτός συνδέθηκε ἱστορικὰ μὲ τὴ σωτηρία τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων. Στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου κινδύνευσε ἡ Πόλη ἀπὸ τὴν πολιιορκία τῶν ὀρδῶν τῶν Ἀβάρων. Ὁ αὐτοκράτορας μὲ τὸ στρατὸ ἀπουσίαζε, εἶχε ἐκστρατεύσει κατὰ τῶν Περσῶν γιὰ τὴν ἀνάκτηση τοῦ κλαπέντος Τιμίου Ξύλου. Ἡ καταστροφή τῶν πλοιαρίων τῶν πολιορκητῶν ἀπὸ ἀπρόσμενη θεομηνία στίς 8 Αὐγούστου 626 θεωρήθηκε ὡς ἐπέμβαση τῆς Θεομήτορος, τῆς ὁποίας τὴν ἅγια εἰκόνα, τὴν Ὁδηγήτρια, περιέφερε ὁ Πατριάρχης γιὰ ἐμψύχωση τῶν λιγοστῶν ὑπερασπιστῶν. Ἡ ἀποχώρηση τῶν Ἀβάρων ἔδωσε τὴ θέση της σὲ εὐχαριστήρια δέηση πρὸς τὴν προστάτιδα τῆς Πόλεως. Στὸ Ναὸ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν ψάλλθηκε ὁ Ὑμνος «ὀρθοστάδην» καὶ ἀπὸ τότε ὀνομάστηκε καὶ «Ἀκάθιστος Ὑμνος». Τότε κατὰ τοὺς εἰδικούς σὲ ὕμνογραφικὰ θέματα, στὴν ψαλμωδία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ψάλλθηκε γιὰ πρώτη φορά τὸ γνωστὸ σ' ὅλους μας τροπάριο «*Τῇ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*».

Ἡ ψαλμωδία τοῦ Ὑμνου αὐτοῦ πού σταδιακὰ ἐπικράτησε καὶ ἔγινε πιά γνωστός σάν ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος ψαλλόταν στοὺς Ναοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρχικὰ καὶ ὕστερα ἐπεκτάθηκε σ' ὀλόκληρη τὴν Αὐτοκρατορία καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Ἀπολυτίκιον Παναγίας «Ἐκαλιώτισσας»

Ἦχος Α' Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα Θεοτόκε Πανάχραντε, ἡ Ἐκάλη κατέχει ὡσπερ θεῖον θησαύρισμα, τιμῶσα δὲ αὐτὴν πανευκλεῶς, ὡς σέμνωμα τῆς δόξης σου λαμπρόν, ἐξ αὐτῆς γὰρ ἀναβλύζουσι δωρεαί, τοῖς πόθῳ ἐκβοῶσί σοι·

δόξα τοῖς σοῖς χαρίσμασιν Ἀγνή·

δόξα τοῖς θαυμασίοις σου·

δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς πλουσίᾳ προνοίᾳ σου Ἄχραντε.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Τούς τῆ σῆ εἰκόνι τῆ ἱερᾶ, Μῆτερ Θεοτόκε, προσιόντας πανευλαβῶς, ρύου πάσης βλάβης, ὡς τοῦ ἐλέους βρύσις, καί πλήρου εὐφροσύνης, ὦ Ἐκαλιώτισσα.